

der, at regeringen har sin helt egen begrundelse for at gå i krig, som ingen andre i verden har – det forstår jeg godt – men det er da trods alt noget, der er sagt bl.a. fra Folketingets talerstol som begrundelse for, at Saddam Hussein var en skidt karl. Hvorfor bruger man ikke eksisterende masseødelæggelsesvåben til at begrunde det?

Kl. 14.55

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er meget, meget glad for, at det nu langt om længe er lykkedes at få det til at bundfælde sig hos hr. Søren Søndergaard, at masseødelæggelsesvåben altså ikke var den danske regerings begrundelse for at deltage i krigen mod Saddam Hussein. Jeg takker for den erkendelse, der nu så klart kom frem fra hr. Søren Søndergaards side.

Det er jo også svaret på det her spørgsmål, nemlig at det ikke har indgået i den danske regerings overvejelser om, hvorvidt vi skulle deltage i den militære aktion, hele det her spørgsmål. Der har været en vældig debat om det, ja, og i FN's Sikkerhedsråd fastslog man enstemmigt, at Saddam Hussein var en sikkerhedsrisiko, og det har selvfølgelig også indgået i vores vurderinger. Og det var på den baggrund, at vi fandt, at hans manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd måtte have en konsekvens.

Søren Søndergaard (EL):

Det her spørgsmål handler jo ikke om krigsbegrundelsen, det her spørgsmål handler jo om, i hvilket omfang man vurderede at Irak mere generelt overtrådte de løfter eller de indrømmelser, som de skulle give til FN's Sikkerhedsråd. Og det må man jo konstatere, det må statsministeren konstatere, at det gjorde de ikke. Og når statsministeren og udenrigsministeren så skal begrunde det bl.a. i Folketingssalen, så tager man nogle ikkeeksisterende masseødelæggelsesvåben frem og siger: Dem har de stadig væk, dem har de ikke gjort rede for.

Men statsministeren og udenrigsministeren kunne ved en simpel øvelse selv have konstateret, at det sådan set var ligeegyldigt, om de havde dem eller ej, for selv om de havde dem, så ville de ikke virke, de ville ikke fungere. Henfald er vistnok det tekniske udtryk for det. Derfor bliver statsministeren jo nødt til at prøve endnu en gang at forklare, hvorfor man bruger fantommasseødelæggelsesvåben som begrundelse for, at Saddam Hussein ikke har levet op til FN's resolutioner.

Var der ikke nok at kritisere Saddam Hussein for? Hvorfor skulle man opfinde fantomting?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men det har vi heller ikke gjort. Regeringens begrundelse – nu siger jeg det så for mere end hundrede syttende gang – var altså en anden. Det var Saddam Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd.

Men rent bortset fra det så er det altså sådan, at ifølge FN's resolutioner 687 og 1441 var Irak forpligtet til at give en præcis, fuldstændig, endelig og komplet beskrivelse af alle aspekter af dets programmer til at producere masseødelæggelsesvåben. Og man må da klart fastslå, at det gjorde Saddam Hussein ikke. Man må da spørge sig selv, hvorfor i alverden han ikke gjorde det. Enten har han altså haft en interesse i at fastholde omverdenen i den tro, at han havde masseødelæggelsesvåben, eller også havde han rent faktisk masseødelæggelsesvåben; hvad ved jeg. Men det var da påfaldende, at han ikke ville redegøre for det.

Det må da også undre hr. Søren Søndergaard, hvorfor Saddam Hussein ikke ville fortælle FN, hvad han havde gjort ved de masseødelæggelsesvåben, som vi alle sammen ved at han har haft.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Den proces var jo sådan set i gang på daværende tidspunkt. Jeg vil sige, at statsministeren sådan set burde være bekendt med, at det, der foregår på det her tidspunkt, er, at regeringen er i gang med at opstille et skræmmebillede for at få befolkningen overbevist om, at man skal gå i krig mod Irak. Det var den mission, regeringen var på på det tidspunkt.

Det er jo nok de færreste danskere, der er klar over, hvor lang holdbarhed de forskellige masseødelæggelsesvåben har. Det er nok de færreste danskere, der selv ville kunne konstatere, at det her givne biologiske eller kemiske våben nok ikke længere duer, fordi det blev produceret i 1991. Jeg tror, det ville være de færreste medlemmer af Folketinget, der ville kunne gøre det samme.

Når udenrigsministeren fra talerstolen i Folketinget nævner en række masseødelæggelsesvåben og nævner, at der ikke er redegjort for disse, så må befolkningen og Folketinget opfatte det på den måde, at der er tale om en ganske alvorlig trussel. Det er det indtryk, man efterlades med, det er det skræmmebillede, som regerin-